

ΟΙ «ΗΡΩΕΣ» ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑΣ

Πρόσφυγες, μετανάστες, ξεριζωμένοι.... Λέξεις αρκετά οικείες για τη σημερινή κοινωνία που στο άκουσμά τους από πολλούς διαγράφονται γκριμάτσες περιφρόνησης και απέχθειας.

Ποιος όμως πραγματικά είναι ο πρόσφυγας; Γιατί πολλοί το συγχέουν με τον μετανάστη. Και ποια η διαφορά αυτών των δύο;

Πρόσφυγας είναι κάθε άτομο το οποίο εγκαταλείπει τη χώρα, της οποίας έχει την ιθαγένεια, εξαιτίας δικαιολογημένου φόβου δίωξης για λόγους θρησκείας, εθνικότητας, φυλής, κοινωνικής τάξης ή πολιτικών πεποιθήσεων με αποτέλεσμα να μην μπορεί ή να μη θέλει να απολαμβάνει την προστασία της χώρας αυτής.

Η διαφορά του «πρόσφυγα» από τον «μετανάστη» έγκειται στο γεγονός ότι ο οικονομικός μετανάστης συνήθως εγκαταλείπει τη χώρα του εθελοντικά αναζητώντας καλύτερες συνθήκες, ο οποίος όμως αν επιστρέψει στην πατρίδα του θα συνεχίσει να χαίρει την προστασία της χώρας του. Αντίθετα, ο πρόσφυγας φεύγει εξαιτίας του φόβου φυλάκισης, θανάτωσης ή λόγω των γενικότερων συνθηκών, που επικρατούν στη χώρα αλλά δεν μπορεί να επιστρέψει σ' αυτήν. Ο «νόστος» είναι απαγορευμένος.....

Η ζωή κάθε πρόσφυγα αρχίζει από το τέλος κάθε δυνατότητας για ζωή. Η ταυτότητά του βρίσκεται έξω από τα όρια που στοιχειοθετούν μια φυσιολογική ζωή σε φυσιολογικές συνθήκες. Πρόκειται για ανθρώπους ήρωες της καθημερινότητας, από μια άλλη γωνιά του πλανήτη μας, που εγκαταλείπουν τις χώρες τους και αναζητούν με μοναδικό σύμμαχο την ελπίδα μια καλύτερη ζωή.

Καθώς ο πρόσφυγας δεν έχει τα απαραίτητα για να επιβιώσει και να μπορέσει να συνεχίσει τη ζωή του, δεν μπορεί να έχει κάποια «πλάνο» ζωής. Γιατί δε γνωρίζει τι θα συμβεί την επόμενη στιγμή. Αν ίσως υπάρχει κάποια «στρατηγική» στη ζωή του είναι «ο αγώνας για την επιβίωση» με έναν πρωτόγονο τρόπο. Όταν υπάρχει μόνο μια δυνατότητα ή δικαιολογία για να κρατηθεί στη ζωή είναι αναγκασμένος να το κάνει. Δεν έχει σημασία, αν στο τέλος διαλυθεί και πέσει κάτω.

Ο πρόσφυγας είναι αναγκασμένος να ζει στην παρανομία, «έξω» από τη ζωή. Είναι ένας άοπλος μαχητής σ' εχθρική περιοχή, όπου η μάχη είναι άνιση και το ταξίδι μακρύ και ατελείωτο. Μερικές φορές το ταξίδι είναι μεγαλύτερο από τη ζωή του, μερικές φορές τελειώνει στα πρώτα του βήματα, και το μετά δεν έρχεται ποτέ. Οι άγριες καιρικές συνθήκες, η πείνα, η κούραση που ακολουθούν, εξαντλούν το σώμα του.

Να περπατά και να περνά χιλιάδες χιλιόμετρα από απαγορευμένα μονοπάτια, και φραγμένα σύνορα, για να βρει τη γη της επαγγελίας, δεν είναι εύκολο!

Μπορεί η βάρκα να μη διαλυθεί στα κύματα, μπορεί η αστυνομία να μην τον αναγνωρίσει ανάμεσα στους άλλους επιβάτες. Μπορεί να είναι ο τελευταίος έλεγχος, μπορεί η αίτησή του για άσυλο να γίνει αποδεκτή, μπορεί, μπορεί, μπορεί... . Όταν όμως τριάντα πρόσφυγες στοιβάζονται σε μια διαλυμένη βάρκα, που κανονικά χωράει μόλις δέκα, όταν οι κυβερνήτες και οι πολέμαρχοι που του κατέστρεψαν το σπίτι, υποστηρίζονται από τη χώρα που ζητά άσυλο, τότε όλα γίνονται.... Η βάρκα θα διαλυθεί νυχτιάτικα στη μέση της θάλασσας, η αστυνομία θα τον αναγνωρίσει και ο ίδιος θα απελαθεί.

Το να φτάσει τελικά ο πρόσφυγας σε μια χώρα της Δύσης είναι ωραίο στην αρχή. Πιστεύει πως μπορεί να βρει καταφύγιο εκεί. Αλλά μετά από μια καλύτερη ματιά αυτή η βαθιά ανάσα ξεκούρασης αλλάζει και γίνεται μεγάλη κατάθλιψη και ψυχολογικά προβλήματα μέσα σε βάρκες, σε απομονωμένα στρατόπεδα και κέντρα κράτησης.

Αν μπορούσαμε μόνο να κλείσουμε τα μάτια μας και να πάρουμε ένα μακρινό πλάνο με την κάμερα της φαντασίας μας, θα μπορούσαμε να καταλάβουμε πόσοι άνθρωποι κάθε μέρα χάνουν τη ζωή τους. Αλλά επειδή είμαστε πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δεν μπορούμε να δούμε πιο μακριά, μετατρέπομαστε σε απλούς παρατηρητές της τραγωδίας που παίζεται.

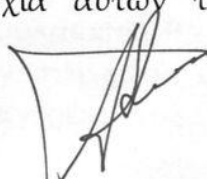
Λίγοι τελικά μόλις καταφέρνουν να γυρίσουν σελίδα και αμέσως τους μεταφέρουν σε μέρη που τα αποκαλούν κέντρα προσφύγων. Συμπιέζονται και πρέπει να κρατηθούν μακριά από την επαφή και τα μάτια του κόσμου. Μοιάζουν διαφορετικοί, τρομακτικοί. Είναι πρόσφυγες μα πάνω απ' όλα είναι άνθρωποι. Άνθρωποι που δεν έχουν το δικαίωμα να δουλεύουν, να

ταξιδεύουν, δεν έχουν δικαίωμα να έχουν πολιτική και κοινωνική δραστηριότητα, να μορφωθούν.

Φαίνεται πως στις μέρες μας οι πρόσφυγες, οι άνθρωποι που είναι διωγμένοι και έχουν ανάγκη, ισοδυναμούν με σκουπίδια που δεν πρέπει να φαίνονται στις όμορφες πόλεις μας τις μέρες γιορτής. Είναι οι σύγχρονοι παρίες του πολιτισμού μας, άνθρωποι χωρίς στοιχειώδη δικαιώματα, θύματα της παράλογης και ρατσιστικής ευρωπαϊκής μεταναστευτικής πολιτικής.

Αυτό που σίγουρα πρέπει να γίνει, είναι να επιδείξουμε όλοι μας αλληλεγγύη προς τους πρόσφυγες. Ειδικότερα σε ζητήματα που έχουν να κάνουν με την πρόσβαση στην εργασία, την εκπαίδευση, την υγεία και την πρόνοια. Η προσπάθειά μας θα πρέπει να είναι συνειδητή, συνεχής και συστηματική. Το θέμα των προσφύγων δεν είναι πρόβλημα μόνο προσωπικό. Είναι ένα πρόβλημα που μας αφορά όλους.

Πολλοί είναι αυτοί που έζησαν και ζουν σε μια κοινωνία ειρηνική, μεγάλωσαν στις πατρίδες τους, χωρίς να ζήσουν το φόβο της δίωξης. Ζουν μια ζωή που στα μάτια των προσφύγων φαντάζει «στρωμένη με ροδοπέταλα». Ας ευαισθητοποιηθούμε κι ας μεριμνήσουμε λοιπόν όλοι, ώστε να περιοριστεί όσο γίνεται η δυστυχία αυτών των ανθρώπων, των συνανθρώπων μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΠΥΡΙΔΟΥ
ΕΥΡΩΠΟΣ

ΛΥΚΕΙΟ ΕΥΡΩΠΟΥ ΚΙΛΚΙΣ